

## Arrest

nr. 161 519 van 8 februari 2016  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 4 februari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de

bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan de heer , die verklaart te heten:*

*naam: C(...)*

*voornaam: (...)*

*geboortedatum: (...)*

*geboorteplaats: onbepaalde*

*nationaliteit: onbepaalde*

*In voorkomend geval, ALIAS: (...)*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING**

##### **EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7, alinea 1:*

*x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*Artikel 27 :*

*x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

*x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

*Artikel 74/14:*

*x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

*x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.*

*Betrokkene is het voorwerp van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing in werking getreden op 10/11/2011. Dit Ministerieel Besluit tot terugwijzing is niet geschorst noch ingetrokken.*

*Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden tussen 05/07/2007 en 19/04/2013*

*Terugleiding naar de grens*

##### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :*

*Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.*

*Betrokkene is het voorwerp van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing in werking getreden op 10/11/2011. Dit Ministerieel Besluit tot terugwijzing is niet geschorst noch ingetrokken. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.*

*De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:  
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres*

*Vasthouding (...)*

## 2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

2.2 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

*“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”*

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan het vereiste belang, omdat op 10 november 2011 een ministerieel besluit werd genomen waarbij de verzoekende partij de toegang tot het grondgebied gedurende tien jaar wordt ontzegd, en dit definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. De verwerende partij geeft aan dat de verzoekende partij zich derhalve niet op het grondgebied mag bevinden, waardoor zij niet aantoonbaar een nuttig effect een schorsing van de thans bestreden beslissing kan ressorteren.

2.3.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.3.2.2 De Raad wijst erop dat de verzoekende partij door de bestreden beslissing niet slechts bevolen wordt het grondgebied te verlaten, maar dat in de bestreden beslissing tevens een beslissing tot terugleiding naar de grens (beslissing gesteund op artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet) vervat is, die zodoende ertoe strekt de verzoekende partij op gedwongen wijze te verwijderen. De verwerende partij laat echter na uiteen te zetten op grond waarvan zij meent dat het feit dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een definitief geworden ministerieel besluit op grond waarvan zij zich niet op het grondgebied mag bevinden, met zich brengt dat de verzoekende partij geen belang meer zou hebben bij een eventuele schorsing van een beslissing die ertoe strekt haar op gedwongen wijze van het grondgebied te verwijderen.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting van 5 februari 2016 met betrekking tot de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van gebrek aan belang erop wijst dat de thans bestreden beslissing geen uitvoeringsmodaliteit van voormeld ministerieel besluit is, dat er ondertussen nieuwe elementen zijn betreffende de onverwijderbaarheid van de verzoekende partij en dat er grondrechten (de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM)) aan de orde zijn, waarbij zij wijst op het arrest RvS 26 juni 2015, nr. 231.762. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift haar onverwijderbaarheid meermaals benadrukt en dat zij zich tevens beroept op een schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de ernst te onderzoeken van middelen gestoeld op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291; EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 48). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837). Zodoende dringt zich een onderzoek van de op het EVRM gestoelde schendingen op. Dat de verzoekende partij – zoals de verwerende partij ter terechtzitting aanvoert – nooit de opschorting van voormeld ministerieel besluit heeft gevraagd of nooit een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, of – zoals in de nota met opmerkingen wordt aangevoerd – geen stappen zou hebben ondernomen om zich in regel te stellen, kan aan het bovenstaande dan ook geen afbreuk doen, nog los van de vraag of aan de verzoekende partij enig stilzitten kan verweten worden.

De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen. De vordering tot schorsing is ontvankelijk.

### 3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

#### 3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

#### 3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

##### 3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats*

zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

### 3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

*In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

### 3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

#### 3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

### 3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een derde middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 13 van het EVRM in combinatie met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij voert onder meer aan dat het feit dat een beslissing tot verwijdering van het grondgebied werd genomen zonder te preciseren welke bestemming wordt beoogd, haar verhindert de bestreden beslissing op een daadwerkelijke manier te bekritisieren. Zij stelt dat het noodzakelijk is, met het oog op deze kritiek, om te kunnen begrijpen wat haar situatie zal zijn na uitvoering van het ministerieel besluit tot terugwijzing en dat deze verplichting om de bestemming van de verwijdering aan te geven inherent is aan de rechten van verdediging. De verzoekende partij stelt zich de vraag hoe zij zich kan verdedigen, hoe zij op een precieze wijze (onder meer) artikel 3 van het EVRM kan invoeren, als zij niet weet wat haar lot is. Zij geeft aan dat geen enkele daadwerkelijke en nuttige betwisting van de verwijderingsbeslissing kan plaatsvinden als de bestemming van de uitwijzing niet, minstens impliciet, vervat is in de verwijderingsbeslissing.

3.3.2.2 Het betoog van de verzoekende partij is gestoeld op het feit dat zij niet weet naar welk land zij zal verwijderd worden. Ter terechtzitting van 5 februari 2016 bevestigt de verwerende partij uitdrukkelijk dat er inderdaad geen duidelijkheid is over het land waarnaar de verzoekende partij zal worden teruggeleid.

De Raad wijst erop dat artikel 13 van het EVRM luidt als volgt:

*“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”*

De Raad brengt de rechtspraak van het EHRM in herinnering waarin de draagwijdte van het begrip ‘daadwerkelijk rechtsmiddel’ wordt uitgediept en waarin wordt gesteld dat de controle instantie zich, gezien de onomkeerbaarheid van de mogelijke schade die een schending van artikel 3 van het EVRM met zich brengt, niet fictief mag terugplaatsen op het ogenblik waarop het bestuur zijn beslissing nam om zo een nauwkeurig onderzoek van de situatie van betrokkene te ontlopen (EHRM 2 oktober 2012, *Singh e.a./België*, §§ 90-93). Net zoals in onderhavig geval verkeerden de verzoekende partijen in de zaak die aan het Hof in Straatsburg werd voorgelegd bij de betekening van de verwijderingsmaatregel in volstrekte onwetendheid omtrent het land waarnaar ze daadwerkelijk zouden worden teruggeleid. In deze zaak werd een schending van artikel 13 *juncto* artikel 3 van het EVRM aanvaard.

Er dient te worden vastgesteld dat de Raad *in casu*, gelet op de onduidelijkheid over het land van bestemming in het kader van de gedwongen verwijdering van de verzoekende partij, in de onmogelijkheid verkeert om passend rechtsherstel te bieden. De verzoekende partij dient te worden bijgetreden waar zij stelt dat geen enkele daadwerkelijke en nuttige betwisting van de verwijderingsbeslissing kan plaatsvinden als de bestemming van de uitwijzing niet, minstens impliciet, vervat is in de verwijderingsbeslissing, en waar zij zich afvraagt hoe zij in deze omstandigheden op een precieze wijze artikel 3 van het EVRM kan invoeren. Een schending van artikel 13 van het EVRM in combinatie met artikel 3 van het EVRM wordt zodoende aannemelijk gemaakt.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij in staat is door middel van huidige vordering om haar grieven uiteen te zetten, waardoor zij niet aantoonbaar geen recht te hebben op een effectief rechtsmiddel. Er dient echter te worden vastgesteld dat de verwerende partij hiermee voorbijgaat aan het feit dat het loutere feit dat de verzoekende partij met onderhavig verzoekschrift een rechtsmiddel heeft kunnen instellen tegen de bestreden beslissing, niet betekent dat

de verzoekende partij in de specifieke omstandigheden van de zaak zonder meer over een daadwerkelijk rechtsmiddel zou beschikken. De onduidelijkheid omtrent het land waarnaar de verzoekende partij zal teruggeleid worden, ontnemt de verzoekende partij *in casu* immers elke mogelijkheid om ten aanzien van dit land een nuttig betoog in het kader van artikel 3 van het EVRM te ontwikkelen en ontnemt haar zodoende *prima facie* ook een effectief rechtsmiddel.

Ter terechtzitting voert de verwerende partij nog aan dat er weliswaar geen duidelijkheid bestaat over het land waarnaar de verzoekende partij zal worden teruggeleid, maar dat de procedure tot erkenning als staatloze onafhankelijk is van de illegale verblijfsstatus en dat het onzeker is dat de staatloosheid zal erkend worden. Ook stelt de verwerende partij dat aan het bestuur de mogelijkheid moet geboden worden de verzoekende partij te identificeren en dat de bewijslast hiervoor ook deels bij de verzoekende partij ligt. Verder stelt de verwerende partij dat er in het kader van vorige vasthoudingen meerdere pistes tot identificatie zijn doorlopen, doch zonder resultaat, maar dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen. In de nota met opmerkingen wijst zij op een synthesedocument telefoongesprek van 23 april 2013 waarin wordt aangegeven dat een identificatie zal worden opgestart, waarbij Ivoorkust, Gabon, Kameroen en Guinee Equatorial de doelgroepen zijn, dat de verzoekende partij zich beperkt tot de bewering dat zij niet zou kunnen teruggeleid worden naar Gabon, doch de andere landen onverlet laat en niet aantoonbaar onverwijderbaar te zijn, hetgeen immers dient te blijken uit de identificatieprocedure.

Er dient op gewezen te worden dat de verwerende partij niet duidelijk maakt op welke manier het feit dat de uitkomst van de procedure tot erkenning als staatloze onzeker is en dat deze procedure onafhankelijk is van de illegale verblijfsstatus, afbreuk doet aan de door haar niet betwiste vaststelling dat op heden niet geweten is naar welk land de verzoekende partij zal worden teruggeleid. Hetzelfde kan gesteld worden met betrekking tot het betoog van de verwerende partij aangaande de (bewijslast bij de) identificatieprocedure en het feit dat de verzoekende partij niet aantoonbaar onverwijderbaar te zijn of niet naar de opgesomde landen terug te kunnen. In dit verband kan bijkomend gewezen worden op het feit dat zich in het administratief dossier een document van 16 januari 2014 bevindt, waarop door de gemachtigde zelf uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoekende partij onverwijderbaar is. Uit een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 25 juni 2013, in antwoord op een vraag naar informatie van de procureur des konings te Brussel in het kader van de door de verzoekende partij gestarte procedure tot erkenning als staatloze, blijkt dan weer dat de verzoekende partij op dat moment reeds viermaal (in 2006, 2008, 2010 en 2012) werd vrijgelaten bij gebrek aan identificatie, dat de ambassades van Gabon, Ivoorkust en Kameroen weigerden een doorlaatbewijs af te leveren en dat ook een onderzoek via Interpol met betrekking tot de voormelde landen niets opleverde. De Raad benadrukt echter nogmaals dat de verwerende partij met haar betoog hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan het feit dat de verzoekende partij, gelet op het ontbreken van duidelijkheid omtrent het land waarnaar zij zal verwijderd worden, niet in de mogelijkheid is een daadwerkelijk verweer te voeren tegen de bestreden beslissing in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het bovenstaande wordt een schending van artikel 13 van het EVRM in combinatie met artikel 3 van het EVRM *prima facie* aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen ervan en op de andere middelen dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

### 3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

#### 3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende

precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

#### 3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door haar ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 13 *juncto* artikel 3 van het EVRM. Zij wijst immers op het feit dat geen land van bestemming is aangeduid en naar de mogelijkheid die haar daardoor ontnomen wordt zich daadwerkelijk te verdedigen met betrekking tot de grieven ontleend aan de schending van (onder meer) artikel 3 van het EVRM, en verwijst tevens naar de middelen gestoeld op (onder meer) de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij een schending van (onder meer) de artikelen 3 en 13 van het EVRM niet aannemelijk maakt, maar hoger werd door de Raad vastgesteld dat een schending van voormelde artikelen wel degelijk *prima facie* aannemelijk wordt gemaakt.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens kan worden bevolen.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.



## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt bevolen.

### **Artikel 2**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging wordt voor het overige verworpen.

### **Artikel 3**

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

I. VAN DEN BOSSCHE